

vse sile za njegovo uveljavitev, še ni mogla razločno pokazati našemu človeku in zato tudi ne našemu poetu. Šele v dobi začenjanja svetovnih preobratov, v dobi velike duhovne krize je stopila Baudelairjeva poezija tudi na naša tla. Če danes gledamo nazaj na pot, ki smo jo prehodili pod poetičnim vodstvom Baudelairjevim, ne bomo krivili velikega mojstra svetovne literature za zavest človekove življenjske ogroženosti in Slabega in težko rešljivih nasprotij, ki je padla tudi nam samim v delež, ampak vemo, da ostajamo njegovi dolžniki za nauk in zgled umetnosti, ki je sredi vseh zunanjih in notranjih nasprotij iskala odrešitev v brezobzirni izpovedi. Vsaka velika umetnost, pa naj se zdi za površnega gledalca še tako temna in brez življenjskega upanja, očiščuje in pomaga življenju s svojo nadpovprečno, v dno segajočo odkritostjo in med take očiščujoče izpovedovalce, ki jih bodo gotovo slavili še novi časi z novo življenjsko harmonijo, spada ne zadnji v vrsti Baudelaire.

IZ BAUDELAIROVE LIRIKE

POGANOVA MOLITEV

Ne ugasni! Ne umakni plamena,
ogrej mi otrplo srce;
ne izpusti sla željnega plena!
Neusmiljena, usmili se me!

Boginja, v zraku razlita,
ti ogenj v naši temi!
Glej! Z bronca je pesem ulita,
ki z njo te skesanec slavi.

Večna kraljica mi bodi!
Telo siren si sposodi,
mesa, polti žametni čar;

natoči sanj gluhih mi v dar,
ki vino skrivnostno jih skriva,
brez dna, o sla neoprijemljiva!

Prevedel Božo Vodušek